

ДОБРИ ЖОТЕВ ДЯДОВАТА ЛУЛИЧКА

chitanka.info

Слънцето се спуска
зад бърда, далече —
ей сега ще падне
тиха лятна вечер.

Ей сега ще падне,
но не ще да пада.
Лекичко подръпвам
китката на дядо:
„Дядо, все се чудя
и не знам как става —
слънцето залезе,
пък не притъмнява.
Вместо туй на запад,
над онез чукари,
пламват и разгарят
огнени пожари!“

Седнал край хармана,
дето най обича,
дядо кротко дърпа
своята луличка.
Леко се усмихва,
тихо ми говори:
„То, деня за сетньо
с вечерта се бори.“

Още по̀ се чудя:
„Да, това разбирам,
но отде без слънце
огън той намира?“
„Как, отде — то трябва
за пожар искричка,
и денят я взема
ей от таз луличка!“

*Свивам се до него,
мисля си: „Така е!
Дядо стар е много,
та и много знае.“*

*Седнал край хармана,
дето най обича,
дядо доизпушва
своята луличка.
Аленият огън
в нея потъмнява,
с него и пожарът
бързо се стопява.*

*И върху земята,
близо и далече,
неусетно пада
тиха, лятна вечер.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.